

Lakivaliokunta

Hallituksen esitys eduskunnalle laiksi rikoslain 37 luvun muuttamisesta

JOHDANTO

Vireilletulo

Hallituksen esitys eduskunnalle laiksi rikoslain 37 luvun muuttamisesta (HE 52/2021 vp): Asia on saapunut lakivaliokuntaan mietinnön antamista varten.

Asiantuntijat

Valiokunta on kuullut:

- lainsäädäntöneuvos Lena Andersson, oikeusministeriö
- käräjätuomari Jussi Leskinen, Helsingin käräjäoikeus
- valtionsyyttäjä Sampsa Hakala, Syyttäjälaitos
- johtava digitalisaatioasiantuntija Hanna Heiskanen, Finanssivalvonta
- rikostarkastaja Jarmo Koistinen, keskusrikospoliisi
- asianajaja Antti Riihelä, Suomen Asianajajaliitto
- apulaisprofessori Tatu Hyttinen
- professori Sakari Melander

Valiokunta on saanut kirjallisen lausunnon:

- sisäministeriö
- valtiovarainministeriö
- Suomen Pankki
- Finanssiala ry

HALLITUKSEN ESITYS

Esityksessä ehdotetaan muutettavaksi rikoslakia. Rikoslain maksuvälinerikoksia koskevia säännöksiä maksuvälinepetoksesta, törkeästä maksuvälinepetoksesta, maksuvälinepetoksen valmistelusta, maksuvälineen määritelmästä ja oikeushenkilön rangaistusvastuusta ehdotetaan muutettaviksi. Lakiin ehdotetaan lisättäväksi uudet säännökset maksuvälinerikoksesta, törkeästä maksuvälinerikoksesta ja lievistä maksuvälinerikoksesta.

Ehdotetuilla muutoksilla pantaisiin täytäntöön muihin maksuvälineisiin kuin käteisrahaan liittyvien petosten ja väärennösten torjuntaa koskeva Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi.

Valiokunnan mietintö LaVM 9/2021 vp

Ehdotettu laki on tarkoitettu tulemaan voimaan viimeistään 31.5.2021, jolloin direktiivi on viimeistään pantava täytäntöön.

VALIOKUNNAN YLEISPERUSTELUT

Yleistä

Hallituksen esityksessä on kyse muihin maksuvälineisiin kuin käteisrahaan liittyvien petosten ja väärennösten torjuntaa koskevan Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin (EU) 2019/713 kansallisista täytäntöönpanotoimista. Lakivaliokunta on lausunut direktiiviehdotuksesta sen neuvotteluvaiheessa (LaVL 15/2017 vp) ja suhtautunut tuolloin lähtökohtaisesti myönteisesti komission direktiiviehdotukseen, jonka tavoitteena on tehostaa muihin maksuvälineisiin kuin käteisrahaan liittyvien petosten ja väärennysten torjuntaa Euroopan unionissa.

Esityksen mukaan direktiivin velvoitteiden täytäntöönpanemiseksi rikoslain maksuvälinerikoksia koskevan 37 luvun säännöksiä maksuvälinepetoksesta (8 §), törkeästä maksuvälinepetoksesta (9 §), maksuvälinepetoksen valmistelusta (11 §), maksuvälineen määritelmästä (15 §) ja oikeushenkilön rangaistusvastuusta (16 §) muutetaan. Lisäksi 37 lukuun lisätään uudet säännökset maksuvälinerikoksesta (12 §), törkeästä maksuvälinerikoksesta (13 §) ja lievästä maksuvälinerikoksesta (14 §). Esityksen perusteista (HE, s. 36) ilmenevin tavoin esityksessä tarkoitettujen rangaistussäännösten osalta suojeltavana oikeushyvä on maksujärjestelmän luotettavuuden turvaaminen.

Esityksen perusteluista ilmi käyvin tavoin (ks. esim. HE, s. 36) maksuvälinepetoksena on esityksen ehdotusten mukaisesti nykyiseen tapaan rangaistavaa maksuvälineen laiton käyttö. Uuteen maksuvälinerikossäännökseen on koottu kaikki muut maksuvälineeseen kohdistuvat tekotavat. Osin siihen siirretään tekoja jo olemassa olevista säännöksistä, ja tekotapoja täydennetään direktiivin velvoitteiden edellyttämällä tavalla. Maksuvälinelomakkeisiin ja maksuvälineen valmistamiseen tai väärentämiseen liittyviä välineitä tai tarvikkeita koskee maksuvälinepetoksen valmistelua koskeva säännös. Ehdotetut uudet säännökset maksuvälinerikoksesta ovat suhteessa rikoslain vastaaviin säännöksiin (kuten varkaus, väärennys) nähden erityissäännöksiä. Esitys tähtää maksuvälineisiin kohdistuvien väärinkäytösten yhtenäiseen sääntelyyn, mikä on ollut myös maksuvälinepetoksia koskevan erityissääntelyn tavoitteena rikoslain kokonaisuudistuksen I vaiheessa (HE 66/1988 vp, s. 148). Hallituksen esityksen ja saamansa selvityksen perusteella lakivaliokunta pitää esityksessä omaksuttua ratkaisua sekä ehdotettuja rangaistussäännöksiä asianmukaisina ja perusteltuina.

Esityksen perusteluista ilmi käyvin tavoin (HE, s. 35) esityksessä on rajauduttu lähtökohtaisesti vain direktiivin täytäntöönpanon kannalta välttämättömiin muutoksiin. Lakivaliokunta pitää esityksessä omaksuttua ratkaisua tältäkin osin perusteltuna. Valittu lähestymistapa vastaa aikaisempien aineellisen rikosoikeuden lähentämistä koskevien puitepäätösten ja direktiivien kansallisessa täytäntöönpanossa omaksuttua lähestymistapaa. Lakivaliokunta on aiemmissa lausunnoissaan katsonut, että yksittäisen unioni-instrumentin seurauksena ei ole perusteltua lähteä toteuttamaan alaltaan ja vaikutukseltaan laaja-alaisempia rikosoikeudelliseen lainsäädäntöön koh-

Valiokunnan mietintö LaVM 9/2021 vp

distuvia muutoksia (LaVM 13/2020 vp, s. 3, LaVM 21/2018 vp, s. 4). Mainitut näkökohdat ovat merkityksellisiä myös nyt käsiteltävän esityksen yhteydessä.

Esityksen vaikutuksia esitutkinta- ja pakkokeinolain mukaisiin esitutkintaviranomaisten tutkinta-valtuuksiin on käsitelty esityksen perusteluissa artiklan 13 yhteydessä jaksossa 2.2. (HE, s. 27—29). Esityksen direktiivistä johtuvat ehdotukset ja erityisesti niistä säädettävät rangaistukset mahdollistavat esityksessä tarkoitetuissa rikoksissa eräin kohdin nykyistä laajemmat pakkokeinojen käyttömahdollisuudet (ks. HE, s. 40 ja 45). Esityksen perusteluista ilmi käyvin tavoin (HE, s. 40) rikoksen rangaistustaso tulee vakiintuneesti säätää teon moitittavuuden mukaan, kun taas pakkokeinoista voidaan ja tulee säätää erikseen. Tästä huolimatta rikoksen tutkintakeinot ovat kuitenkin lakiteknisesti varsin pitkälle sidottu niistä säädettyihin enimmäisrangaistuksiin.

Hallituksen esityksen ja saamansa selvityksen perusteella lakivaliokunta katsoo asteikkojen mahdollistamien uusien tutkintakeinojen olevan kuitenkin perusteltuja ja täyttävän oikeasuhtaisuuden vaatimukset. Valiokunnan oikeusministeriöltä saaman selvityksen mukaan oikeusministeriö on 10.7.2020 asettanut työryhmän, jonka tehtävänä on tarkastella pakkokeinolain muutostarpeita ja valmistella tarvittavat lainsäädäntömuutokset (OM 058:00/2020). Lakivaliokunta katsoo, että pakkokeinolain mahdollisia muutostarpeita esimerkiksi tässä esityksessä tarkoitettujen rikosten osalta on perusteltua arvioida kyseisessä yhteydessä kootusti ja kokonaisuuden kannalta johdonmukaisesti.

Hallituksen esityksessä ilmenevistä syistä sekä saamansa selvityksen perusteella lakivaliokunta pitää esitystä tarpeellisena ja tarkoituksenmukaisena. Valiokunta puoltaa esitykseen sisältyvän lakiehdotuksen hyväksymistä seuraavin huomioin.

Rangaistusasteikot ja niihin kohdistuvat vaatimukset EU:n rikosoikeudellisessa yhteistyössä

Suomen lainsäädäntö vastaa rangaistavuuden alan osalta nykyään suurelta osin direktiivin velvoitteita (ks. HE, s. 35). Rikoslain säännökset ovat tekniikkaneutraaleja ja siten lähtökohtaisesti jo nykyisin kattaisivat esityksen mukaan direktiivin aineettomiin maksuvälineisiin liittyvät velvoitteet.

Direktiivin 9 artikla sisältää luonnollisille henkilöille määrättäviä seuraamuksia koskevat säännökset. Artiklan 3 kohdassa esimerkiksi edellytetään 6 artiklassa tarkoitettujen rikosten enimmäisrangaistuksen olevan vähintään kolme vuotta ja artiklan 6 kohdassa vähintään viisi vuotta vankeutta siinä tarkoitetuissa tilanteissa.

Esityksen mukaan (HE, s. 36) erityisesti direktiivin 9 artiklan vähintään enimmäisrangaistusta koskevat velvoitteet olisivat ulottaneet direktiivin vaikutukset useiden rikoslain yleisesti ja laajalti sovellettavien rikosten enimmäisrangaistusten ankaroittamiseen. Tästä syystä esityksessä ehdotetaan säädettäväksi eräiden nykyisin maksuvälineisiin sovellettavien rikoslain yleisten säännösten (varkaus, väärennys) sijaan vastaavista teoista rikoslain 37 lukuun maksuvälineisiin sovellettavat erityissäännökset. Asiassa saamansa selvityksen perusteella lakivaliokunta pitää perusteltuna hallituksen esityksessä omaksuttua ratkaisua, jonka mukaan direktiivin velvoitteet täytetään myös tämän vuoksi kehittämällä nimenomaan maksuvälinerikoksia koskevaa rikoslain 37 lukua.

Valiokunnan mietintö LaVM 9/2021 vp

Lakivaliokunta kiinnittää huomiota siihen, että Euroopan unionin rikosoikeudellisessa yhteistyössä valmistellut direktiivit sisältävät toisinaan sellaisia rikosten rangaistusasteikkoihin kohdistuvia vaatimuksia, jotka eivät välttämättä erityisen hyvin sovellu rikoslaisissa omaksuttuihin rangaistusasteikkoihin ja niiden ilmentämään eri rikosten keskinäistä moitittavuutta suhteuttavaan systematiikkaan. Valiokunta on esimerkiksi viiden vuoden enimmäisrangaistuksen suhteen nimenomaisesti todennut, että se poikkeaa Suomessa vakiintuneesta rikoslain sääntelytavasta eikä tämän vuoksi ole ongelmaton muun muassa rikoslain sisäisen johdonmukaisuuden näkökulmasta (LaVM 29/2014 vp, s. 3). Lakivaliokunta on myös nyt täytäntöön pantavan direktiivin neuvotteluvaiheessa antamassaan lausunnossa (LaVL 15/2017 vp, s. 4) pitänyt tärkeänä muun muassa sitä, että enimmäisrangaistusten vähimmäistasojen määrittelyssä otetaan huomioon kansallisen rikoslainsäädännön johdonmukaisuus.

Valiokunta painottaa, että Suomen rikoslaisissa vakiintuneesti käytetyistä rangaistusasteikoista poikkeaminen yhden rikoslajin osalta voi aiheuttaa rangaistusasteikkojen epä johdonmukaisuutta suhteessa muihin rikoslajeihin. Vakiintuneista poikkeavilla rangaistusasteikoilla voi olla vaikutuksia myös rikosprosessia koskevaan sääntelyyn, kuten jäljempänä selostetuin tavoin rikosasiaa käsittelevään käräjäoikeuden kokoonpanoon. Edellä yleistä -jaksossa todetun mukaisesti rikoksen rangaistustaso tulee vakiintuneesti säätää teon moitittavuuden mukaan, kun taas pakkokeinoista voidaan ja tulee säätää erikseen. Tästä huolimatta rikoksen tutkintakeinot ovat kuitenkin lakiteknisesti varsin pitkälle sidottu niistä säädettyihin enimmäisrangaistuksiin. Näin ollen enimmäisrangaistukset ovat merkityksellisiä myös pakkokeinojen kannalta.

Edellä todetun mukaisesti lakivaliokunta pitää esityksessä omaksuttua direktiivin täytäntöönpanoa koskevia ratkaisuja asianmukaisina. Valiokunta kuitenkin painottaa, että aineellisen rikoslainsäädännön lähentämistä koskevien direktiivien neuvotteluvaiheessa on kiinnitettävä erityistä huomiota siihen, että direktiivi ei sisällä sellaisia rangaistusasteikkoihin kohdistuvia vaatimuksia, jotka eivät sovi kansallisen rikoslainsäädännön systematiikkaan.

Käräjäoikeuden kokoonpanosäännökset

Oikeudenkäymiskaaren 2 luvun 6 §:n mukaan rikosasiassa käräjäoikeus on päätösvaltainen myös, kun siinä on yksin puheenjohtaja, jos mistään syytteessä tarkoitettua yksittäisestä rikoksesta ei syytteessä mainittujen seikkojen vallitessa tehtynä ole säädetty ankarampaa rangaistusta kuin vankeutta enintään neljä vuotta. Kyseiseen säännökseen ei esityksessä ehdoteta muutoksia.

Lakivaliokunta kiinnittää huomiota siihen, että esityksessä ehdotettu enimmäisrangaistus viisi vuotta vankeutta törkeästä maksuvälinepetoksesta (9 §) ja törkeästä maksuvälinerikoksesta (13 §) merkitsee, että näitä rikoksia ei voida käsitellä oikeudenkäymiskaaren 2 luvun 6 §:ssä tarkoitetussa yhden tuomarin kokoonpanossa. Voimassa olevan lain mukaan törkeän maksuvälinepetoksen enimmäisrangaistus on 4 vuotta vankeutta, joten törkeän maksuvälinepetoksen käsittely yhden tuomarin kokoonpanossa on nykyisin mahdollista. Valiokunnan asiantuntijakuulemisessa on esitetty harkittavaksi oikeudenkäymiskaaren säännösten muuttamista siten, että myös törkeä maksuvälinepetos ja törkeä maksuvälinerikos voitaisiin käsitellä yhden tuomarin kokoonpanossa, joko lisäämällä maininta törkeästä maksuvälinepetoksesta ja törkeästä maksuvälinerikoksesta kyseessä olevaan säännökseen taikka korottamalla säädetty edellytys neljän vuoden vankeusrangaistuksesta viideksi vuodeksi vankeutta.

Valiokunnan mietintö LaVM 9/2021 vp

Edellä mainittua oikeudenkäymiskaaren sääntelyä on muutettu varsin vähän aikaa sitten vuonna 2018 (422/2018). Aiemmin rikosasia voitiin käsitellä kärjäoikeudessa yhden tuomarin kokoonpanossa, jos syytteessä tarkoitettusta teosta voitiin tuomita enintään kaksi vuotta vankeutta. Lisäksi yksi tuomari voi aiemmin voimassa olleen säännöksen mukaan käsitellä kymmenen laissa erikseen lueteltua rikosta sekä näiden rikosten rangaistavat yritykset. Lakivaliokunnan esityksestä antaman mietinnön mukaan muutoksessa oli kyse merkittävästä muutosehdotuksesta (LaVM 2/2018 vp, s. 4). Myös perustuslakivaliokunta katsoi lausunnossaan (PeVL 5/2018 vp, s. 3), että kyse oli varsin merkittävästä ratkaisukokoonpanoa koskevasta muutosehdotuksesta. Lausunnossaan todetuin tavoin perustuslakivaliokunta piti tarpeellisena seurata oikeudenkäyntimenettelyyn kohdistuvien osittaisten uudistusten vaikutuksia kokonaisarvion keinoin. Koska esitys sisälsi periaatteellisesti ja käytännön kannalta merkittäviä muutoksia oikeusprosesseihin, eduskunta on edellyttänyt, että oikeusministeriö seuraa oikeusprosessien keventämistä yleisissä tuomioistuimissa koskevan uudistuksen toimivuutta ja vaikutuksia erityisesti tuomioistuinten kokoonpanoa ja syytetyn henkilökohtaista läsnäoloa oikeudenkäynnissä koskevien säännösten osalta sekä antaa lakivaliokunnalle edellä mainituista asioista selvityksen vuoden 2023 loppuun mennessä. (HE 200/2017 vp — EV 31/2018 vp).

Valiokunnan saaman selvityksen perusteella molemmat valiokunnan asiantuntijakuulemisessa esiin nostetut ehdotetut tavat muuttaa oikeudenkäymiskaaren säännöstä ovat kuitenkin sellaisia, että ne edellyttäisivät huolellista harkintaa ja laajempaa arviota. Törkeän maksuvälinepetoksen ja törkeän maksuvälinerikoksen lisääminen säännökseen merkitsisi paluuta uudistusta edeltävään listarikosmalliin, josta luovuttiin. Jos taas edellytys vähintään neljän vuoden vankeusrangaistuksesta muutettaisiin viideksi vuodeksi, muutos olisi nyt käsillä olevaa rikoslajia laajempi käsittäen myös eräitä muita törkeitä rikoksia, jotka sisältävät viiden vuoden enimmäisrangaistuksen.

Edellä selostetun valossa lakivaliokunta katsoo, että oikeudenkäymiskaaren kokoonpanoa koskevaa säännöstä ei ole perusteltua muuttaa nyt käsiteltävän direktiivin täytäntöönpanoa koskevan hallituksen esityksen käsittelyn yhteydessä. Mahdollisia muutostarpeita on perusteltua arvioida kokonaisuutena ja lakivaliokunnalle annettavan selvityksen jälkeen. Valiokunta kuitenkin painottaa, että valiokunnalle toimitettavassa selvityksessä on syytä arvioida ja käsitellä myös nyt esiin noussutta kysymystä kärjäoikeuden kokoonpanosta koskien törkeää maksuvälinepetosta ja törkeää maksuvälinerikosta. Arvionnissa on kuitenkin syytä ottaa huomioon myös oikeusturvaan liittyvät näkökohdat sekä käsiteltävien asioiden mahdollinen laatu ja laajuus.

Rikoksen johdosta tapahtuva luovuttaminen

Laki rikoksen johdosta tapahtuvasta luovuttamisesta Suomen ja muiden Euroopan unionin jäsenvaltioiden välillä (1286/2003, EU-luovuttamislaki) sisältää säännökset rikoksen johdosta tapahtuvasta luovuttamisesta syytetoimenpiteitä taikka vapausrangaistuksen täytäntöönpanoa varten. Mainittuun lakiin ei esityksessä ehdoteta muutoksia. Lain 3 § koskee luovuttamista Suomesta kaksosrangaistavuutta tutkimatta. Pykälän 2 momentin ns. listarikoksiin sisältyy muun muassa "petollinen menettely" ja "maksuvälineväärennykset". Lain 3 luku koskee luovuttamista toisesta jäsenvaltiosta Suomeen. Lain 53 § koskee edellytyksiä pyynnön esittämiselle. Pykälän 3 momentin mukaan, jos pyynnön perusteena olevasta teosta Suomen laissa säädetty ankaran rangaistus on vähintään kolme vuotta vankeutta ja teko on jokin 3 §:n 2 momentissa mainituista, tästä ilmoite-

Valiokunnan mietintö LaVM 9/2021 vp

taan kiinniottamista ja luovuttamista koskevassa pyynnössä pyynnön vastaanottavalle jäsenvaltiolle.

Lakivaliokunta toteaa selvyiden vuoksi EU-luovuttamislain osalta seuraavaa: EU-luovuttamislain 3 §:n 2 momentin listarikosmaininnat eivät suoraan vastaa jäsenvaltioiden rikoslakien rikostunnusmerkistöjä, vaan niiden voidaan katsoa luonnehtivan yleisemmällä tasolla luovuttamiskelpoiset rikoslajit. EU-luovuttamislain 53 §:n 3 momentin säännöksen soveltaminen edellyttää, että teosta on säädetty vähintään kolmen vuoden vankeusrangaistus. Luovuttamispyyntö toisesta jäsenvaltiosta Suomeen kyseisen lainkohdan perusteella koskee siten erityisesti esityksessä tarkoitettujen rikosten osalta maksuvälinepetoksen ja maksuvälinerikoksen törkeitä tekemuotoja.

Ehdotettu maksuvälinerikos voidaan toteuttaa usealla eri tekotavalla, ja se selkeästi käsittää myös väärän maksuvälineen valmistamisen tai maksuvälineen väärentämisen maksuvälinepetoksen tekemistä varten. Sillä, että Suomessa listassa mainittuun maksuvälineväärennykseen (kohta 24) sovelletaan jatkossa rikoslain väärennystä koskevien säännösten sijasta ehdotettua maksuvälinerikossäännöstä, ei valiokunnan oikeusministeriöltä saaman selvityksen mukaan ole vaikutusta EU-luovuttamislain luovuttamisen edellytyksiin.

VALIOKUNNAN YKSITYISKOHTAISET PERUSTELUT

Laki rikoslain 37 luvun muuttamisesta

37 luku. Maksuvälinerikoksista

12 §. Maksuvälinerikos. Pykälä sisältää uuden maksuvälinerikosta koskevan rangaistussäännöksen. Pykälän 1 momentin 1 kohdan mukaan maksuvälinerikoksesta tuomitaan se, joka "anastaa maksuvälineen". Valiokunnan asiantuntijakuulemisessa on noussut esiin kysymys siitä, tulisiko 1 kohdassa tarkoitettuun tunnusmerkistöön lisätä, että anastaminen tapahtuu "toisen hallusta", jolloin kohdasta kävisi yksiselitteisesti ilmi, että sitä ei ole tarkoitettu kavallustyyppisiin tekoihin.

Saamansa selvityksen perusteella lakivaliokunta toteaa edellä mainitun sekä yleisesti pykälän 1 kohdan osalta seuraavaa: Direktiivi edellyttää sekä anastamisen että muun laittoman halluunoton rangaistavuutta. Ehdotettu maksuvälinerikos koskee vain varkaustekoja ja maksuvälineen ryöstö tai kavaltaminen tulevat rangaistaviksi niitä koskevien rikoslain yleisten säännösten nojalla. Ryöstöön ja kavallukseen liittyy erityispiirteitä, joiden vuoksi niitä ei ole oikeusministeriöltä saadun selvityksen mukaan ollut perusteltua sisällyttää maksuvälinerikossäännökseen. Ryöstöön liittyy väkivallan käyttö ja siitä on säädetty jo perusmuodossa poikkeuksellisen ankara rangaistus; vankeutta vähintään neljä kuukautta ja enintään kuusi vuotta. Törkeästä ryöstöstä on säädetty rangaistukseksi vähintään kaksi vuotta ja enintään kymmenen vuotta vankeutta.

Kavalluksessa on kyse laillisesti hallussapidetyn omaisuuden laittomasta käytöstä omiin tarkoituksiin eli usein jonkin asteisesta luottamusaseman väärinkäytöstä. Laillisesti hallussapidetyn toisen henkilön maksuvälineen osalta vahinko syntyy vasta, kun maksuvälinettä käytetään. Kavalluksessa on siten kyse rajanvedosta maksuvälinepetokseen, ei maksuvälinerikokseen nähden.

Valiokunnan mietintö LaVM 9/2021 vp

Saamansa selvityksen valossa lakivaliokunta katsoo, että pykälän 1 momentin 1 kohdan sanamuoto on hallituksen esityksessä ehdotetussa muodossaan asianmukainen. Maksuvälineriikoksesa anastaminen tarkoittaa varkautta ja maksuvälineen ryöstöön ja kavallukseen sovelletaan niitä koskevia rikoslain yleisiä säännöksiä.

VALIOKUNNAN PÄÄTÖSEHDOTUS

Lakivaliokunnan päätösehdotus:

Eduskunta hyväksyy muuttamattomana hallituksen esitykseen HE 52/2021 vp sisältyvän lakiehdotuksen.

Helsingissä 3.6.2021

Asian ratkaisevaan käsittelyyn valiokunnassa ovat ottaneet osaa

puheenjohtaja Leena Meri ps
varapuheenjohtaja Sandra Bergqvist r
jäsen Eeva-Johanna Eloranta sd
jäsen Hanna Huttunen kesk
jäsen Saara Hyrkkö vihr
jäsen Pihla Keto-Huovinen kok
jäsen Marko Kilpi kok
jäsen Antero Laukkanen kd
jäsen Matias Mäkyne sd
jäsen Jouni Ovaska kesk
jäsen Mari Rantanen ps
jäsen Ruut Sjöblom kok
jäsen Sebastian Tynkkynen ps
jäsen Paula Werning sd
jäsen Johannes Yrttiaho vas

Valiokunnan sihteerinä on toiminut

valiokuntaneuvos Mikko Monto